

Kitab Daniel - Angka Tujuh Puluh

*Ti Papantaran Kuna nepi ka Tanggung Jawab Jaman Kiwari:
Ngawangkongkeun Lalampahan Perjangjian*

Jeff Pippenger
2024-02-03

Nalika PANGERAN ngadamel pajangjian jeung Israél baheula, Anjeunna maparin dua loh minangka dadasar jeung lambang tina hubungan pajangjian éta. Dua loh éta ogé nandakeun tanggung jawab Israél baheula pikeun nembongkeun kasaksian anu hirup ngeunaan dua loh éta ka dunya. Nalika PANGERAN ngadamel pajangjian jeung Israél modéren, Anjeunna maparin dua loh minangka dadasar jeung lambang tina hubungan pajangjian éta. Dua loh éta ogé nandakeun tanggung jawab maranéhna pikeun nembongkeun kasaksian anu hirup ngeunaan sakabéh opat loh ka dunya.

Dua loh batu éta dipasihkeun ka Israél baheula anu sajati pas saatos Allah ngabébaskeun maranéhna tina perbudakan sajati di Mesir, sarta mawa maranéhna ngalangkungan kuciwa dina pameuntasan Laut Beureum. Mangsa waktu Israél baheula anu sajati aya dina perbudakan éta geus sacara husus dicirikeun dina nubuat salila opat ratus tilu puluh taun, sarta salila aya dina perbudakan, Israél baheula anu sajati poho, sarta eureun ngalaksanakeun, Sabat poé katujuh.

Dua loh éta dipasrahkeun ka Israél modéren rohani pas sanggeus Allah ngabébaskeun maranéhna tina perbudakan rohani dina kakawasaaan Katolik, sarta mawa maranéhna ngalangkungan kuciwa gedé taun 1844. Mangsa waktu Israél modéren rohani aya dina kakawasaaan éta geus sacara husus diidentifikasi dina nubuat minangka sarébu dua ratus genep puluh taun, sarta salila aya dina kakawasaaan éta Israél modéren rohani poho, sarta eureun ngagem, kana Sabat poe katujuh.

Dina sajarah anu sarua nalika Allah maparin dua loh batu ka Musa pikeun dibawa ka Israil baheula, lanceukna, Harun, keur nyieun hiji patung anak sapi tina emas. Dua loh batu anu ngamuat Sapuluh Parentah éta nandakeun yén Allah téh Allah anu timburu, sarta katimburuan-Na utamana dinyatakeun ngalawan panyembahan brahala; sarta waktu Musa mudun ti gunung, Israil baheula keur nari bari taranjang ngurilingan hiji patung emas anu geus dijieun ku anu geus dipilih jadi juru carios Allah.

Sarta Musa nyarios ka Harun sakabéh pangandika PANGERAN anu geus ngutus anjeunna, jeung sakabéh tanda anu geus diparentahkeun ka anjeunna. Tuluy Musa jeung Harun angkat sarta ngumpulkeun sakabéh kokolot bani Israil. Jeung Harun ngucapkeun sakabéh pangandika anu geus diucapkeun ku PANGERAN ka Musa, sarta ngalakukeun tanda-tanda éta di payuneun rahayat. Budalan 4:28–30.

Dulur sahiji nabi anu mingpin Israél baheula dina sajarah perjangjian nalika dua loh batu perjangjian dipasihkeun, nyaéta pamingpin dina pemberontakan gambar kacemburuan. Salaki sahiji nabiah anu mingpin Israél modéren dina sajarah perjangjian nalika dua loh batu perjangjian dipasihkeun, nyaéta pamingpin dina pemberontakan taun 1863, sarta taun 1863 nandaan generasi

kahiji Adventisme minangka anu digambarkeun jadi gambar kacemburuan anu diteundeun di lawang gapura altar.

Tuluy anjeunna ngandika ka kaula, “Anaking manusa, ayeuna angkat panon maneh ka arah kalér.” Ku kituna ku kaula diangkat panon ka arah kalér, jeung behold, di beulah kalér, di lawang gapura altar, aya eta gambar timburu di panto asup. Ezekiel 8:5.

“altar” téh lambang Kristus.

“Urang keur aya dina bahaya nyampurkeun hal anu suci jeung anu ilahar. Seuneu anu suci ti Allah kudu dipaké dina sagala usaha urang. Mezbah anu sajati téh Kristus; seuneu anu sajati téh Roh Suci. Ieu anu jadi ilham urang. Ngan lamun Roh Suci mingpin jeung nungtun hiji jalma, manéhna jadi panaséhat anu aman. Lamun urang nyimpang ti Allah jeung ti jalma-jalma pilihan-Na pikeun nanyakeun ka mezbah-mezbah anu anéh, urang bakal diwaler nurutkeun kana pagawéan urang.” Selected Messages, buku 3, 300.

“Gapura” téh gareja.

“Ka jiwa nu handap asor tur percaya, bumi Allah di dunya téh nyaéta panto sawarga. Lagu pujian, doa, kecap-kecap anu diucapkeun ku para wawakil Kristus, nyaéta sarana-sarana anu parantos ditangtukeun ku Allah pikeun nyiapkeun hiji umat keur garéja di luhur, pikeun ibadah anu leuwih mulya éta, anu moal aya nanaon anu najiskeun bisa asup ka dinya.” Testimonies, jilid 5, 491.

Dina taun 1863, Adventisme Laodisia jadi hiji garéja anu kadaptar sacara sah sarta eureun jadi hiji gerakan. Maranéhna “asup” kana sajarah garéja dina waktu éta. Dina taun 1863, garéja Kristus asup kana hiji pakaitna hukum jeung pamaréntah Amérika Sarikat. Dina taun éta ogé maranéhna ngenalkeun hiji bagan palsu pikeun ngaganti dua papan suci milik Habakkuk. Pas papan kadua geus disiapkeun, dina harti sajarah nubuat, jalma-jalma anu dilambangkeun ku Harun keur nyiapkeun hiji gambar palsu.

Parentah anu kadua téh mangrupa panggeuing anu panghususna ngalawan panyembahan brahala jeung nyembah ka arca. Di dinya ogé Allah nandeskeun sipat-Na salaku Allah anu sirik. Di dinya deuih Mantenna netepkeun prinsip yén Mantenna nyimpen hukuman pikeun jalma-jalma jahat nepi ka turunan anu katilu jeung kaopat. Sapuluh Parentah téh mangrupa salinan tina tabiat Kristus.

“Ku lantaran panolakan maranéhna ka Kristus, jeung ku akibat-akibat anu tuluy nyusulna, maranéhna téh nanggung tanggung jawab. Dosa hiji bangsa jeung karuksakan hiji bangsa téh asalna tina para pamingpin agama.”

“Naha dina urang ayeuna henteu kénéh pangaruh-pengaruh anu sarua keur lumangsung? Tina para panggarap kebon anggur PANGERAN, naha henteu loba anu nuturkeun tapak-lacak para pamingpin Yahudi? Naha para guru agama henteu keur nyasabkeun manusa tina pamenta-pamenta anu écés dina firman Allah? Gantina ngadidik maranéhna dina ta’at ka hukum Allah, naha maranéhna henteu ngadidik maranéhna dina palanggaran? Tina loba mimbar gareja, rahayat diajarkeun yén hukum Allah henteu ngariungkeun ka maranéhna. Tradisi, katetepan, jeung kabiasaan manusa diagung-agungkeun. Kasombongan jeung rasa

puas kana diri sorangan ku sabab kurnia-kurnia Allah dipiara, ari panungtutan Allah dipopohokeun.”

“Dina nyingkirkeun hukum Allah, manusa henteu nyaho naon anu keur maranéhna lakukeun. Hukum Allah téh mangrupa salinan tina tabiat-Na. Eta ngamuat prinsip-prinsip Karajaan-Na. Sing saha anu nolak narima prinsip-prinsip ieu, nempatkeun dirina sorangan di luar jalur tempat berkah-berkah Allah ngalir.” Christ’s Object Lessons, 305.

Watek Kristus teh gambar Mantenna, jeung éta ngawengku yén Mantenna teh Allah anu timburu. Katimburuan Allah kaciri dina Kristus waktu Mantenna dua kali ngabersihan Bait Allah. Dina ngabersihan Bait Allah anu kahiji, murid-murid anu nyaksian eta karya tuluy kainingetkeun yén Kitab Suci nyebut kana katimburuan Allah.

Jeung Paska urang Yahudi geus deukeut, tuluy Yesus angkat ka Yerusalem. Di Bait Allah Anjeunna manggihan jelema-jelema anu ngajual sapi, domba, jeung japati, sarta nu tukeur duit keur calik di dinya. Sanggeus Anjeunna nyieun pecut tina tali-tali leutik, maranehna kabeh diusir ku Anjeunna ti Bait Allah, kitu deui domba-domba jeung sapi-sapi; duit para panukeur duit ditumpahkeun ku Anjeunna, sarta méja-méjana dibalikeun. Sarta ka nu ngajual japati Anjeunna ngandika, “Bawa ieu barang-barang ti dieu; ulah jadikeun bumi Rama Kami jadi tempat dagang.” Jeung murid-murid-Na émut yen geus katulis, “Kagigihan ka bumi-Mu geus ngaduruk Kami.” Yohanes 2:13–17.

Dina Kitab Suci, boh dina basa Ibrani boh dina basa Yunani, kecap “getol” ogé mangrupa kecap “sirikan.” Éta téh kecap anu sarua. Nalika Kristus nyucikeun Bait Allah, Anjeunna nembongkeun kasirikan Allah, nyaéta sipat tina karakter Allah anu diidentifikasi dina parentah anu kadua, sarta éta hususna dinyatakeun ngalawan panyembahan brahala. Nalika Musa turun ti gunung bari mawa dua loh, tuluy ngartos kana naon anu geus dipigawé ku Harun jeung naon anu keur dipigawé ku éta bangsa, anjeunna mecahkeun dua loh éta. Dua loh éta mangrupikeun gambaran anu sajati tina kasirikan, sabab éta téh ngagambarkeun sacara lahiriah anu ngidentifikasi Allah salaku Allah anu sirik. Nalika Musa mecahkeun dua loh éta, anjeunna keur nembongkeun pisan kasirikan anu diidentifikasi dina parentah anu kadua.

Tuluy Musa malik, turun ti gunung, bari dua loh kasaksian aya dina leungeunna; eta loh ditulisan dina dua sisina; boh dina sisi hiji boh dina sisi séjén, aya tulisanana. Jeung eta loh téh karya Allah, sarta tulisanana téh tulisan Allah, dipahat dina eta loh. Ari waktu Yosua ngadéngé sora jalma-jalma anu keur ngagorowok, manéhna ngomong ka Musa, “Aya sora perang di pasanggrahan.” Tapi saur Musa, “Éta lain sora jalma anu ngagorowok lantaran meunang unggul, lain deuih sora jalma anu ceurik lantaran kaéléhkeun; tapi sora jalma anu keur nyanyi anu ku kuring kadéngé.” Jeung kajadian, pas anjeunna geus deukeut ka pasanggrahan, anjeunna ningali anak sapi éta jeung jogédna; tuluy amarah Musa jadi ngagedur, sarta anjeunna ngalungkeun eta loh tina leungeunna, tuluy ngarempagkeunana di handapeun gunung. Budalan 32:15–19.

Dua loh éta nya éta kasaksian ngeunaan tabiat Allah. Tabiat Allah téh gambar anu kudu kabentuk dina manusa ku jalan kabeneran Kristus. Dua loh éta nya éta gambar anu sajati tina timburu, sarta Harun geus nyieun gambar timburu anu palsu dina waktu anu sarua nalika gambar timburu anu

sajati keur dipasrahkeun ka Israil baheula. Jalma-jalma anu geus ngabogaan Kristus kabentuk di jero dirina miboga gambar-Na, jeung jubah kabeneran-Na, tapi jalma-jalma anu ngarayakeun jeung Harun keur ngibing bari taranjang, sabab maranéhna téh urang Laodikia. Urang Laodikia téh “sangsara, jeung melarat, jeung miskin, jeung buta, jeung taranjang.”

Jeung waktu Musa ningali yén bangsa éta taya pakéan; (sabab Harun geus ngajadikeun maranéhna taya pakéan nepi ka jadi kahinaan di antara musuh-musuhna). Budalan 32:25.

Dina taun 1856, tujuh taun saméméh bagan palsu éta dijieun, boh James boh Ellen White parantos ngaidentifikasi yén gerakan éta geus ngalih kana kaayaan Laodikea. Dina taun 1863, Adventisme sacara rohani sarua “taranjang”-na jeung Israél baheula anu sacara harfiah “taranjang” nalika maranéhna nari ngurilingan gambar timburu anu palsu. Palsu anu geus dijieun ku Harun éta nyaéta brahala tina emas, tapi éta mangrupa gambar anak sapi, anu mangrupa sato galak. Éta téh gambar sato galak, sarta ogé gambar pikeun sato galak. Anak sapi emas éta mangrupa gambar sato galak, tapi éta ogé geus dipasrahkeun ka déwa-déwa anu ku Harun sacara teu bener dinyatakeun minangka nu geus ngabébaskeun Israél tina pangbeungkeutan Mesir.

Jeung anjeunna narima éta tina leungeun maranéhna, tuluy ngawangunna ku pakakas pahat, sanggeus dijadikeun anak sapi tuangan; sarta maranéhna nyarita, “Ieu allah-allah maranéh, heh Israil, anu geus mawa maranéh naék kaluar ti tanah Mesir.” Jeung nalika Harun ningali éta, anjeunna ngadegkeun hiji altar di hareupeunana; tuluy Harun ngadawuhkeun pangumuman, pokna, “Isukan aya hiji pesta ka PANGERAN.” Isukna maranéhna hudang isuk-isuk kénéh, tuluy ngahaturkeun kurban beuleuman sarta mawa kurban karapihan; sarta jalma-jalma calik pikeun dahar jeung nginum, tuluy maranéhna gugah pikeun ulin. Budalan 32:4-6.

Anak sapi emas téh mangrupikeun gambaran hiji sato galak, tapi éta dipasrahkeun ka allah-allah palsu, ku sabab éta ogé jadi hiji gambaran (kurban) ka éta sato galak. Eta gambaran dijieun tina emas, anu mangrupa lambang Babul, sarta éta téh anak sapi, anu mangrupa wangun kurban pangluhurna dina palayanan Bait Suci. Eta dipasrahkeun ka allah-allah Mesir. Babul Rahasia (sabab sakabéh kasaksian nubuat ngarah ka ahir dunya) diwangun ku hiji awéwé nu nunggang kana hiji sato galak. Sato galak anu ditunggang ku éta awéwé nyaéta Perserikatan Bangsa-Bangsa (sapuluh raja), sarta mangrupa lambang naga, ateisme, jeung Mesir. Awéwé éta sorangan mangrupa tandingan palsu tina garéja sajati Allah. Anak sapi emas anu dipasrahkeun ku Harun ka allah-allah Mesir ngalambangkeun palacur agung dina Wahyu tujuh belas, nyaéta Babul (emas), nu nunggang kana hiji sato galak (Mesir) jeung hiji garéja palsu (anak sapi).

Dina waktu anu sarua Harun ngadegkeun hiji altar, anu, sakumaha kakara dijelaskeun, ngagambarkeun Kristus, altar nu sajati. Tuluy anjeunna netepkeun hiji sistem ibadah palsu, sabab anjeunna ngumumkeun hiji pésta pikeun Gusti dina poé isukna. Anak sapi emas Harun téh hiji gambar “ka” jeung “pikeun” sato galak éta, sarta éta diteundeun “di hareupeun” hiji Kristus palsu, jeung hiji poé dipisahkeun husus pikeun ngarayakeun sistem ibadah palsuna.

Amérika Sarikat nyaéta kakawasaan anu ngadegkeun hiji gambar pikeun sato galak éta, tuluy maksa dunya supaya nuturkeun conto na. Amérika Sarikat miboga kakawasaan pikeun maksa éta sistim ibadah ka sakuliah dunya, sarta éta dipigawé di payuneun sato galak éta, “di hareupeun” éta.

Tuluy kuring nenjo hiji sato galak deui naék ti jero bumi; tandukna dua, siga anak domba, ari omongna mah kawas naga. Jeung manéhna ngalaksanakeun sakabéh kakawasaan sato galak anu kahiji di hareupeunana, sarta nyababkeun bumi jeung sakur anu nyicingan éta supaya nyembah ka sato galak anu kahiji, anu tatu maéhna geus cageur. Wahyu 13:11, 12.

Jalma dosa, nyaéta kapausan, nya éta sato galak laut dina Wahyu tilu welas. Nalika Amérika Sarikat nyarita saperti naga, dina hukum Minggu anu moal lila deui datang, mangka harita mimiti maksa dunya pikeun ngadegkeun hiji gambar pikeun sato galak “di hareupeun” éta. Sato galak anu aya di hareupeun Amérika Sarikat (sato galak bumi), nyaéta kapausan (sato galak laut). Kapausan téh Kristus palsu, sarta Harun geus ngadegkeun gambar emasna di hareupeun Kristus palsu, sabab Kristus téh altar anu sajati. Harun tuluy ngadegkeun hiji sistem ibadah palsu saperti dilambangkeun ku pangumuman poé raya anu baris lumangsung dina poé isukna. Amérika Sarikat ogé maksa hiji sistem ibadah palsu, sarta éta ogé patali jeung hiji poé ibadah palsu.

Nalika Musa nurun ti gunung, pasualan téh lumangsung antara gambar rasa timburu anu sajati jeung anu palsu—gambar Kristus atawa gambar Iblis. Anu palsu éta ngamuat Kristus palsu (mezbah), pangalaman palsu (Laodikea), poé ibadah palsu (“isukan téh poe raya pikeun PANGERAN”). Pambangkangan anak sapi emas ngalambangkeun pambangkangan hukum Minggu anu baris geura datang, tapi ogé ngalambangkeun pambangkangan Adventisme Laodikea dina taun 1863.

Dina taun 1863, hiji méja palsu diwanohkeun pikeun nutupan permata-permata tina impian Miller sakumaha diwakilan dina dua méja Habakkuk. Dua méja éta geus ditipikeun ku dua loh anu ditarima ku Musa di gunung. Dina taun 1863, hiji hubungan légal dijieun jeung pamaréntah Amérika Sarikat, ku kituna mungkas gerakan Millerite sarta sacara légal ngadaptarkeun gerakan Laodikea minangka garéja Advent Poé Katujuh. Hubungan éta diwakilan ku gambar sato galak milik Harun, anu sacara nubuat ditétélakeun minangka gabungan Garéja jeung Nagara, ku kituna ngetipikeun yén kaum Millerite ngadegkeun hiji hubungan Garéja-Nagara dina taun 1863, sarta ogé ngetipikeun Amérika Sarikat dina hukum Minggu anu geura datang.

Jalma-jalma bodo anu ngariung bari nari taranjang milik Harun, anu ngagambarkeun pangalaman palsu Laodikea, sarua saperti gerakan Millerite anu geus jadi kitu dina taun 1856. Pangalaman rohani anu dilambangkeun ku jalma-jalma bodo anu nari milik Harun dipatalikeun sabalikna jeung pangalaman Musa, anu keur nembongkeun kacemburuan tina tabiat Allah ngalawan panyembahan brahala. “Tari” dina nubuat mangrupa lambang panipuan, jeung jalma-jalma bodo anu nari milik Harun ogé ngagambarkeun panipuan anu ditimbulkeun ku Amérika Sarikat nalika éta maksa dunya pikeun “nari” nurut kana rombongan musik Nebukadnézar, bari sundal Tirus ngahaleuangkeun lagu-laguna.

Dina taun 1863, gerakan Millerite Laodikea robah jadi gereja Advent Poé Katujuh Laodikea anu kadaptar sacara hukum. Sakumaha geus dipikawanoh dina tulisan-tulisan saméméhna, dina taun 1863, Yérikho diwangun deui, sabab Yérikho téh lambang kamakmuran Laodikea sarta ngawula minangka tandingan palsu tina kota Yérusalém. Dina taun 1863, asupna bagan nubuat palsu ngagambarkeun pangulangan sajarah Harun, anak sapi emas, jeung jalma-jalma bodo anu nari.

Sajarah pembébasan Laut Beureum geus sababaraha kali dipaké ku Sister White pikeun ngagambarkeun sajarah Adventisme mimiti, sarta panerapan ieu saluyu pisan jeung sajarah Musa jeung Harun dina pasulayan ngeunaan gambar kajurung timburu.

Dina taun 1863, generasi kahiji Adventisme Laodisea mimiti nalika hiji gambar timburu diteundeun di lawang (garéja), anu aya di hareupeun altar (Kristus). Generasi kahiji éta tuluy “asup” kana sajarah kakajian anu beuki ngaronjat.

Geus manéhna ngadawuh ka kuring, “Anaking manusa, ayeuna angkatkeun panon maneh ka arah kalér.” Tuluy ku kuring diangkat panon ka arah kalér, jeung behold, di beulah kalér, di lawang gapura altar, aya ieu arca timburu dina panto asup. Ezekiel 8:5.

Urang baris neraskeun ieu panimbangan dina artikel salajengna.

“Naon kaayaan urang dina mangsa anu pikasieuneun jeung khidmat ieu? Aduh, kumaha kasombongan keur marak di jero garéja, kumaha kamunafikan, kumaha panipuan, kumaha kacinta kana pakéan, kagampangan, jeung hiburan, kumaha kahayang pikeun kaunggulan! Sadaya dosa ieu geus ngahalangan pikiran, nepi ka perkara-perkara anu langgeng henteu kauninga. Naha urang moal nalungtik Kitab Suci, supaya urang terang di mana ayana urang dina sajarah dunya ieu? Naha urang moal jadi ngarti ngeunaan pagawean anu keur dilaksanakeun pikeun urang dina mangsa ieu, jeung ngeunaan kalungguhan anu kuduna dicepeng ku urang salaku jalma-jalma dosa salila pagawean panebusan ieu keur lumangsung? Lamun urang boga rasa paduli kana kasalametan jiwa urang, urang kudu ngadamel robahan anu pasti. Urang kudu neangan Pangeran kalawan tobat anu sajati; urang kudu, kalayan kaduhung jiwa anu jero, ngaku dosa-dosa urang, supaya éta dosa-dosa dipupus.”

“Urang teu meunang deui cicing dina taneuh nu dipapag ku pangaruh panarajang. Urang keur gancang nyorang ka tungtung mangsa pangujian urang. Mugi unggal jiwa nanya ka dirina, Kumaha kaayaan kuring di payuneun Allah? Urang teu nyaho sabaraha engké ngaran urang bisa disebut ku biwir Kristus, sarta perkara urang diputuskeun pikeun salalawasna. Naon, oh, naon engkéna ieu putusan téh? Naha urang bakal diitung jeung anu bener, atawa urang bakal diasupkeun kana golongan anu jahat?”

“Hayu gereja hudang, sarta tobat tina sagala panyimpanganana di payuneun Allah. Hayu para pangawal hudang, sarta ngagorowokkeun tarompet kalayan sora anu pasti. Ieu téh hiji pangéling anu tangtu anu kudu diproklamasikeun ku urang. Allah maréntahkeun ka para palayan-Na, ‘Sora-sorakeun, ulah nahan-nahan, angkatkeun sora maneh kawas tarompet, sarta béjakeun ka umat Kami palanggaran maranéhna, jeung ka kulawarga Yakub dosa-dosa maranéhna’ (Yesaya 58:1). Perhatian umat kudu kahontal; lamun ieu teu bisa dilakonan, sakabéh usaha moal aya gunana; sanajan aya malaikat ti sawarga turun sarta nyarita ka maranéhna, kecap-kecapna moal mawa mangpaat leuwih ti batan lamun anjeunna nyarita kana ceuli pati anu tiis.”

“Garéja kudu hudang kana lampah. Roh Allah moal kungsi sumping nepi ka manéhna nyiapkeun jalan. Kudu aya pamariksaan hate anu temen. Kudu aya doa anu ngahiji tur tagen, sarta ku iman nangkep jangji-jangji Allah. Kudu aya, lain ngawurukkeun awak ku karung

saperti dina jaman baheula, tapi pangrendahan jiwa anu jero. Urang teu boga alesan anu pangheulana pisan pikeun muji diri jeung ngagungkeun diri. Urang kudu ngarendahkeun diri di handapeun panangan Allah anu kawasa. Anjeunna bakal nembongan pikeun ngahibur jeung ngaberkahan jalma-jalma anu sajati neangan ka Anjeunna.” Selected Messages, buku 1, 125, 126.